

SLOVENSKÁ REPUBLIKA

UZNESENIE

Ústavného súdu Slovenskej republiky

IV. ÚS 358/2025-7

Ústavný súd Slovenskej republiky v senáte zloženom z predsedu senátu Ladislava Duditša a sudcov Libora Duľu a Rastislava Kaššáka (sudca spravodajca) v konaní podľa čl. 127 Ústavy Slovenskej republiky o ústavnej sťažnosti sťažovateľa [REDAKOVANÉ] [REDAKOVANÉ] [REDAKOVANÉ] [REDAKOVANÉ] [REDAKOVANÉ] zastúpeného JUDr. Rastislavom Paučom, advokátom, Nad plážou 33, Banská Bystrica, proti uzneseniu Okresného súdu Banská Bystrica sp. zn. 41Ek/1260/2023 z 2. júla 2024 takto

r o z h o d o l :

Ústavnú sťažnosť **o d m i e t a .**

O d ô v o d n e n i e :

I.

Ústavná sťažnosť sťažovateľa a skutkový stav veci

1. Sťažovateľ sa ústavnou sťažnosťou doručенou Ústavnému súdu Slovenskej republiky (ďalej len „ústavný súd“) 4. septembra 2024 domáha vyslovenia porušenia svojich základných práv podľa čl. 46 ods. 1 a čl. 48 ods. 2 Ústavy Slovenskej republiky (ďalej len „ústava“) a podľa čl. 36 ods. 1 a čl. 38 ods. 2 Listiny základných práv a slobôd (ďalej len „listina“), ako aj práv podľa čl. 5, čl. 6 ods. 1 a čl. 13 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd (ďalej len „dohovor“) uznesením Okresného súdu Banská Bystrica (ďalej aj „okresný súd“ alebo „exekučný súd“) sp. zn. 41Ek/1260/2023 z 2. júla 2024 (ďalej aj „napadnuté uznesenie“). Navrhuje napadnuté uznesenie zrušiť, vec vrátiť okresnému súdu na ďalšie konanie a domáha sa priznania náhrady trov konania spojených s podaním ústavnej sťažnosti.

2. Z obsahu ústavnej sťažnosti a jej príloh vyplýva, že sťažovateľ sa ako oprávnený návrhom na vykonanie exekúcie okresnému súdu doručeným 18. mája 2023 domáhal od povinného Úradu práce, sociálnych vecí a rodiny Banská Bystrica (ďalej len „povinný“) vymoženía sumy 9 114,05 eur s príslušenstvom. Ako exekučný titul predložil rozhodnutie č. k. BB2/OPPnKŤZPaPČ/SOC/2023/18818-35 z 13. marca 2023.

3. Okresný súd uznesením sp. zn. 41Ek/1260/2023 z 27. septembra 2023 [vydaným vyšším súdnym úradníkom; (ďalej len „uznesenie VSÚ“)] návrh sťažovateľa na vykonanie exekúcie zamietol. Odôvodnil to tým, že sťažovateľ nedoručil spôsobilý exekučný titul s doložkou vykonateľnosti, ktorý by bol v súlade s právnou úpravou a jeho návrh tak trpí vadou, ktorá je v rozpore s Exekučným poriadkom.

4. Proti uzneseniu VSÚ sťažovateľ podal sťažnosť, ktorá bola napadnutým uznesením (vydaným sudcom) zamietnutá. Okresný súd v napadnutom uznesení uviedol, že keďže je pri rozhodovaní o sťažnosti rozhodujúci stav, ktorý je v čase vydania rozhodnutia, musí prihliadnuť aj na tzv. „novoty“, ku ktorým došlo po rozhodnutí vyššieho súdneho úradníka (teda po vydaní uznesenia VSÚ). Preto prihliadol na to, že ku dňu rozhodovania o podanej sťažnosti už bol exekučný titul spolu s doložkou právoplatnosti okresnému súdu doručený aj spolu s riadnou doložkou o autorizácii. Samotné zamietnutie sťažnosti následne odôvodnil tým, že sťažovateľ ako oprávnený exekučnému súdu nepredložil rozhodnutie o priznaní konkrétneho nároku na príspevok na osobnú asistenciu v tom zmysle, že by bol vyjadrený v konkrétnej výške, teda vyčíslený spätne s uvedením lehoty splatnosti, ale ako exekučný titul predložil len rozhodnutie o priznaní tohto peňažného príspevku na osobnú asistenciu, ktoré je však vo svojej podstate viazané na splnenie povinnosti vydokladovať rozsah uvedenej asistencie, ako aj na predloženie potvrdenia o vyplatených odmenách osobnému asistentovi za každý kalendárny mesiac. Argumentoval, že predloženým rozhodnutím síce bolo s účinnosťou od 1. augusta 2021 oprávnenému (teda sťažovateľovi) priznané právo v podobe príspevku na osobnú asistenciu v rozsahu 1 770 hodín ročne, avšak príspevok je podľa § 23 ods. 6 zákona č. 447/2008 Z. z. o peňažných príspevkoch na kompenzáciu ťažkého zdravotného postihnutia a o zmene a doplnení niektorých zákonov v znení neskorších predpisov (ďalej len „zákon č. 447/2008 Z. z.“) viazaný na predloženie výkazu o počte hodín vykonanej osobnej asistencie za každý kalendárny mesiac príslušnému úradu na vyúčtovanie, najneskôr do piateho dňa nasledujúceho kalendárneho mesiaca, ako aj na predloženie potvrdenia o vyplatených odmenách osobnému asistentovi za každý kalendárny mesiac po vyplatení odmeny osobnému asistentovi. Uviedol, že tieto skutočnosti však neboli exekučnému súdu preukázané. Argumentoval, že exekučný titul nezaväzuje povinného uhrádzať oprávnenému každý mesiac fixne stanovenú peňažnú čiastku, táto je variabilná v závislosti od potrieb a rozsahu vykonanej osobnej asistencie a je podmienená splnením povinností zo strany oprávneného vo vzťahu k úradu. Skonštatoval, že z predloženého rozhodnutia teda nie je možné vyčítať, za aké obdobie si aký nárok oprávnený uplatňuje, kedy a v akom rozsahu boli splnené povinnosti oprávneného (ako podmienka pre plnenie zo strany povinného), a teda sa okresný súd stotožnil s názorom vyššieho súdneho úradníka, že rozhodnutie predložené sťažovateľom nie je spôsobilým exekučným titulom.

II.

Argumentácia sťažovateľa

5. Sťažovateľ v ústavnej sťažnosti vo vzťahu k napadnutému uzneseniu namieta, že exekučný súd žiadaným spôsobom neodôvodnil, prečo považuje sťažovateľom predložený exekučný titul (opatrený doložkou právoplatnosti, ako aj doložkou vykonateľnosti) za „neprijateľný“. To považuje za porušenie svojho práva na spravodlivý proces. Uvedené je podľa sťažovateľa porušením jeho práv aj s poukazom na vyskytnutie sa tzv. „novoty“ v konaní, ktorá spočívala v tom,

že ku dňu rozhodovania okresného súdu o podanej sťažnosti bol už aj samotný exekučný titul spolu s doložkou právoplatnosti a s doložkou o autorizácii okresnému súdu doručený. V tom vidí aj rozpor s čl. 48 ods. 2 ústavy. Tiež argumentoval, že ak mal exekučný súd vzhľadom na tzv. „novoty“ v konaní potrebu preukazovať ďalšie skutočnosti, mal ich konkretizovať a sťažovateľ by ich bez pochybností preukázal. S poukazom na § 23 ods. 7 zákona č. 447/2008 Z. z. namieta nesprávny výklad okresného súdu týkajúci sa predkladania potvrdení o vyplatených odmenách osobnému asistentovi. Tvrdí, že on tieto potvrdenia predložil v súlade so znením tohto zákona.

III.

Predbežné prerokovanie ústavnej sťažnosti

6. Podstatou ústavnej sťažnosti je namietané porušenie základných práv podľa čl. 46 ods. 1 a čl. 48 ods. 2 ústavy a podľa čl. 36 ods. 1 a čl. 38 ods. 2 listiny, ako aj práv podľa čl. 5, čl. 6 ods. 1 a čl. 13 dohovoru napadnutým uznesením.

7. Ústavný súd pripomína, že nie je súdom vyššej inštancie rozhodujúcim o opravných prostriedkoch v rámci sústavy všeobecných súdov. Ústavný súd nie je zásadne oprávnený preskúmať a posudzovať právne názory všeobecného súdu, ktoré ho pri výklade a uplatňovaní zákonov viedli k rozhodnutiu, ani preskúmať, či v konaní pred všeobecnými súdmi bol alebo nebol náležite zistený skutkový stav a aké skutkové a právne závery zo skutkového stavu všeobecný súd vyvodil. Úloha ústavného súdu sa vymedzuje na kontrolu zlučiteľnosti účinkov takejto interpretácie a aplikácie s ústavou, prípadne medzinárodnými zmluvami o ľudských právach a základných slobodách. Z tohto postavenia ústavného súdu vyplýva, že môže preskúmať rozhodnutie všeobecného súdu v prípade, ak v konaní, ktoré mu predchádzalo, alebo samotným rozhodnutím došlo k porušeniu základného práva alebo slobody. Skutkové a právne závery všeobecného súdu môžu byť teda predmetom kontroly zo strany ústavného súdu vtedy, ak by vyvedené závery boli zjavne neodôvodnené alebo arbitrárne, a tak z ústavného hľadiska neospravedliteľné a neudržateľné, a zároveň by mali za následok porušenie základného práva alebo slobody (I. ÚS 200/2023).

8. Ústavný súd preskúmal napadnuté uznesenie okresného súdu, aby v kontexte sťažnostných námietok zistil, či právne závery v ňom uvedené sú ústavne udržateľné.

9. Podstata argumentácie sťažovateľa v ústavnej sťažnosti smeruje proti podľa neho nesprávne vykladu zákona č. 447/2008 Z. z. zo strany exekučného súdu, nesúhlasí so záverom, podľa ktorého mal predložiť nespôsobilý exekučný titul.

10. Pretože je sťažovateľovi obsah napadnutého uznesenia dostatočne známy, ústavný súd ho na tomto mieste nebude opakovane rozvádzať (keď jeho podstatná argumentácia je uvedená v bode 4 tohto uznesenia). Zároveň ústavný súd aj bez potreby detailného opakovania právnych záverov v ňom vyjadrených konštatuje, že ho nie je možné považovať za arbitrárne.

11. V zmysle § 23 ods. 6 zákona č. 447/2008 Z. z. fyzická osoba s ťažkým zdravotným postihnutím, ktorej bol právoplatným rozhodnutím priznaný peňažný príspevok na osobnú asistenciu, je povinná predložiť výkaz o počte hodín vykonanej osobnej asistencie podľa vzoru uvedeného v prílohe

č. 16 za každý kalendárny mesiac príslušnému úradu na vyúčtovanie, najneskôr do piateho dňa nasledujúceho kalendárneho mesiaca.

12. Podľa § 23 ods. 7 zákona č. 447/2008 Z. z. fyzická osoba s ťažkým zdravotným postihnutím, ktorej bol právoplatným rozhodnutím priznaný peňažný príspevok na osobnú asistenciu, je povinná predložiť príslušnému úradu potvrdenie o vyplatených odmenách osobnému asistentovi za každý kalendárny mesiac po vyplatení odmeny osobnému asistentovi, najneskôr do piateho dňa nasledujúceho kalendárneho mesiaca podľa vzoru uvedeného v prílohe č. 17.

13. Z uvedených ustanovení zákona č. 447/2008 Z. z. tak jednoznačne vyplýva, že na úspešné vyplatenie peňažného príspevku oprávnenej osobe, teda v danom prípade sťažovateľovi, musí byť okrem vydania (a predloženia) samotného rozhodnutia, ktorým sa oprávnenej osobe priznáva nárok na peňažný príspevok na osobnú asistenciu ako taký, predložený aj výkaz o počte hodín vykonanej osobnej asistencie a tiež aj potvrdenie o vyplatených odmenách osobnému asistentovi za každý kalendárny mesiac po vyplatení odmeny osobnému asistentovi. Ide teda o na seba nadväzujúce a podmieňujúce sa povinnosti oprávnenej osoby.

14. S poukazom na dikciu zákona je tak podľa posúdenia ústavného súdu aj postup exekučného súdu a jeho výklad rozhodnej právnej normy možné označiť za ústavne súladný. Na tomto mieste ústavný súd zároveň poukazuje na tú časť odôvodnenia napadnutého uznesenia, v ktorej okresný súd uviedol, že z predloženého rozhodnutia nebolo možné vyčítať, za aké obdobie si aký nárok oprávnený uplatňoval, kedy a v akom rozsahu boli splnené povinnosti oprávneného (ako podmienka pre plnenie zo strany povinného). Teda zo strany sťažovateľa absentovalo predloženie ďalších podkladov na priznanie mu peňažného príspevku, ktorý je viazaný na predloženie výkazu o počte hodín vykonanej osobnej asistencie za každý kalendárny mesiac a na predloženie potvrdenia o vyplatených odmenách osobnému asistentovi za každý kalendárny mesiac (pričom exekučný súd aj poukázal na dikciu § 23 ods. 6 a 7 zákona č. 447/2008 Z. z.). Zároveň ústavný súd dodáva, že zo záverov okresného súdu tiež jasne vyplýva, že prihliadol aj na tzv. „novoty“ v konaní, keď prihliadol na to, že mu ku dňu rozhodovania o podanej sťažnosti už bol exekučný titul doručený s doložkami o právoplatnosti aj o autorizácii.

15. Z uvedených záverov preto podľa posúdenia ústavného súdu jednoznačne vyplýva, že okresný súd sa ústavnoprávne udržateľným spôsobom vysporiadal s podstatou veci a jasne aj s odkazom na relevantné zákonné ustanovenia argumentoval, prečo zo strany sťažovateľa absentovalo predloženie spôsobilého exekučného titulu pre priznanie mu peňažného príspevku. Jeho závery tak nie je možné označiť za svojvoľné či arbitrárne a z ústavnoprávneho hľadiska za neudržateľné.

16. Za zjavne neopodstatnenú ústavnú sťažnosť možno považovať tú, pri ktorej predbežnom prerokovaní ústavný súd nezistil žiadnu možnosť porušenia označeného základného práva alebo slobody, ktorej realnosť by mohol posúdiť po jej prijatí na ďalšie konanie (I. ÚS 358/2019).

17. Ani skutočnosť, že sa sťažovateľ s názorom všeobecného súdu nestotožňuje, nepostačuje sama osebe na prijatie záveru o zjavnej neopodstatnenosti alebo arbitrárnosti napadnutého uznesenia. Stabilná rozhodovacia činnosť ústavného súdu rešpektuje názor, podľa ktorého nemožno právo na súdnu ochranu stotožňovať s procesným úspechom, z čoho vyplýva, že všeobecný súd nemusí

rozhodovať v súlade so skutkovým a právnym názorom účastníkov konania vrátane ich dôvodov a námietok (I. ÚS 1/2020, I. ÚS 113/2022). Ústavný súd tak ústavnú sťažnosť odmietol ako zjavne neopodstatnenú podľa § 56 ods. 2 písm. g) zákona č. 314/2018 Z. z. o Ústavnom súde Slovenskej republiky a o zmene a doplnení niektorých zákonov v znení neskorších predpisov.

18. Keďže ústavný súd ústavnú sťažnosť odmietol, bolo už bez právneho významu zaoberať sa ďalšími návrhmi sťažovateľa uvedenými v jej petite.

P o u č e n i e : Proti tomuto rozhodnutiu ústavného súdu nemožno podať opravný prostriedok.

V Košiciach 7. augusta 2025

Ladislav Duditš
predseda senátu